

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 32.

Den 7 Oktober 1928.

56:e årg.

“Vill ni inte älska min Jesus?”

Översättning av C. O. P. Lindström.

Under min vistelse i Skottland, berättar en framstående predikant, hörde jag en rörande berättelse som visar, hur ovanstående enkla fråga blev ett medel att föra en tvivlare till Herrens Jesu fötter.

Det är en sann berättelse. Fadern till barnet, som framställde denna fråga, känner jag mycket väl, och min bön till Gud är, att många barn och ungdomar som läsa denna berättelse måtte bemöda sig om att föra någon till den välsignade Frälsaren.

Just som jag kom upp på plattformen vid järnvägsstationen, lades en hand på min arm och en röst frågade: “Är det Norman?”

Jag vände mig om och såg på den frågande. Denne var en gammal skolkamrat vid namn Rikard, hos vilken jag lovat tillbringa några veckor och som jag icke hade träffat på många år. Sedan vi trängt oss fram genom den högröstade mängden och stigit upp i hans vagn, såg jag ånyo på honom och utbrast:

“Vad du ser förändrad ut, Rikard! Du är dig så olik mot förr!”

“Jo, Norman, det har skett många förändringar med mig sedan vi skildes åt, men den största förändringen har ägt rum här”, sade han leende och lade handen på bröstet.

“Hm!” utbrast jag.

Samma afton då han, hans hustru och jag gingo omkring i växthuset och jag beundrade några härliga jasminer, sade han till mig:

“Jag har en ännu härligare skatt att visa dig, och fastän den är liten, är den likväl större än alla dessa, nästan den största jag har. Kan du gissa?”

Då vi återkommo till förmaket, visade han mig sin lilla vackra flicka, sitt enda barn, den lilla Berta. Jag var icke förtjust i barn, tänkte åtminstone att jag icke var det. På ett märkvärdigt sätt letade sig den lilla flickan emellertid väg till mitt hjärta. Åtta molnfria somrar av hennes soliga liv hade svunnit hän, vilka var och en under sin färd kvarlämnat hos henne allt sitt tjusande behag — hon kunde icke ha varit skönare än hon var.

Från denna afton blevo vi trofasta vänner. Hon älskade mig, emedan hennes pappa gjorde det. Hon satt en stund hos mig, och jag omtalade för henne en berättelse, vilken, förunderligt nog, just då rann mig i minnet. Sedan vi därefter haft en liten lekstund, gick hon till sängs.

Nästa dag begåvo vi oss ut på en härlig åktur. Lilla Berta var glad och vacker som en dag, men stundom fick hennes ansikte ett säreget tänkande uttryck som oroade mig, emedan jag tyckte, att hon var långt före sin ålder.

Under det jag samtalade med hennes far, sade jag något vanvördigt om honom som levat det enda fullkomligt rena liv på jorden.

Rickard svarade mig icke ett ord men

Tro på Herren Jesus.

gav mig ett tecken att ge akt på Berta. Denna såg mig i ansiktet med en blick av fasa och förvåning — ett uttryck, som jag icke sett varken förr eller sedan och som jag aldrig skall förgäta. Det var blott för ett ögonblick. Ingen talade. Därpå brast den lilla i en hejdlös gråt, och jag erfor en viss blygsel över att jag i en så ren själs närvaro sagt vad hon icke förr hört. Därefter såg hon med ett medlidsamt uttryck på mig och sade: "Jag tänkte, att ni älskade min Jesus. O, hur kunde ni säga något sådant om honom?" Under återstoden av åk-

turen låg hon, fullkomligt tyst, lutad mot faderns bröst. Ingen talade ett ord.

Nästa morgon var jag ensam på mitt rum. Jag övertänkte allt, som föregående dag ägt rum, och greps plötsligt av en sällsam, allvarlig känsla — en längtan att bli lik den lilla — då denna plötsligt stod vid min sida. Jag spratt till när jag såg henne och mötte den ömt kärleksfulla och deltagande blick hon gav mig. Hon lade sitt huvud på min arm, och för ett ögonblick voro vi båda tysta. Därpå bröt hon tystnaden med denna fråga: "Vill ni inte älska min Jesus?" och gick därefter sin väg.

Jag kunde icke förlöjliga denna älskliga själ, och likväl var det en ond ande inom mig som frestade mig till att göra det. De följande tre morgnarna kom den lilla på samma sätt, upprepade samma fråga och gick därefter sin väg. Jag gav henne intet svar, och hon häntydde ingen gång vidare.

En dag sade jag till henne nästan utan att veta det: "Säg mig, Berta, hur skall jag komma att älska din Jesus?" Hon gav ett ögonblick akt på mig, det nästa satt hon på mitt knä, och de enkla, barnsliga ord, som flödade från hennes läppar och med vilka hon omtalade berättelsen om Kristi kärlek skall jag aldrig glömma. När hon lämnade mig, voro mina ögon långt ifrån torra, men hon såg mindre sorgsen ut än vanligt. Morgon efter morgon kom hon in till mig, och aldrig tycktes hon tröttna på att upprepa den sköna berättelsen.

Men en morgon kom hon ej, och jag väntade länge förgäves på henne. Inga små fötter kommo hoppande genom hallen, ingen liten hand lades i min, inga barnsligt undervisande ord viskades i mitt öra.

Om en stund hördes en brådslande knackning på min dörr, och hennes far inträdde. "Norman", sade denne, "Berta har nyss vaknat från en långvarig och tung sömn, och hon är mycket sjuk. Vill du komma in och säga oss vad det är för sjukdom hon har?"

Jag följde med. Den lilla låg med slutna ögon i ett slags dvala. Jag såg strax att det var scharlakansfeber. Hur jag meddelade de ängsliga föräldrarna det vet jag ej, men jag minns att de voro underbart lugna i sin ångest. Snart kom deras husläkare som bekräftade min utsago. Det var emellertid ytterst litet som kunde göras för det kära lidande barnet, och så förflöto två dagar

I höstkvällen.

nästan under tystnad och under vilka vi voro samlade kring hennes sjukbädd. Vi förstodo från början att hon icke länge hörde jorden till, och det var obeskrivligt smärtsamt att tänka, det hon ej längre skulle glädja våra hjärtan.

Jag säger vi, ty fastän jag hade svårt för att tro det, hade hon så intagit även mitt hjärta, att jag tyckte det hon icke gärna kunde vara kärare för dem som hade det första och största kravet på hennes kärlek och tillgivenhet. Vid slutet av andra dagen

såg det ut som om hon skulle ha levat upp på nytt. Hon slog upp sina stora, vackra ögon, log ett litet leende och sade: "Älskade mamma, älskade pappa!" Därpå såg hon sig omkring och fortfor: "Älskade farbror Norman, vill ni inte älska min Jesus? Mamma och pappa älska honom, jag älskar honom och går nu till honom, och jag ville så gärna säga honom, att också ni vill älska honom. Säg, vill ni inte älska honom?"

"Käraste lilla Berta", sade jag, "säg honom att mitt hjärta och liv äro hans för evigt, och måtte min själ en dag bli så ren och obesmittad som din, som bär detta budskap till honom!"

"Mamma, pappa, o min Jesus, nu är jag så lycklig. Nu har jag allt vad jag önskar. Och nu kommer jag, nu kommer jag. Ja, nu kommer jag!" sade hon. Och så återvände den rena, heliga anden dit, varifrån den kommit. Guds lilla budbärerska hade fullbordat sin mission på jorden, hon hade fört en själ till rättfärdighet och nu blivit hemkallad.

Vad skall jag göra?

Då Paulus och Silas kommo till Europa för att förkunna evangelium om Kristus, började de i en stad, som hette Filippi. Först bemöttes de väl, men sedan behandlades de mycket illa, de fingo nämligen slita spö samt sattes i fängelse. Medan de voro där, prisade de Gud och alla hörde på deras sång och tal. Så inträffade något egendomligt: en jordbävning skakade fängelset och beredde möjlighet åt fångarna att bli fria. Fångvaktaren blev då förtvivlad, att han ville taga sitt eget liv. Han lugnades dock av Paulus, och när han hörde Pauli röst, skyndade han bort och föll ned för honom och Silas och ropade: "I herrar, vad skall jag göra för att jag må bliva frälst?" De svarade då: Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst."

Så blev det ett riktigt väckelsemöte där på natten med den verkan, att fångvaktaren och andra blevo omvända till Gud.

Tro på Herren Jesus, det är ett ord även för oss, även om vi skulle vara mycket unga.

I höstkvällen.

Sommaren är gången och hösten är kommen, därom vittna själva dagarna, som bli allt kortare, och snart är den mörka och kalla årstiden åter inne.

Vi böra tacka Gud för både ljusa och mörka dagar, för både sommar och vinter, ty allt vi få är gåvor av honom, och hans gåvor äro allesammans goda, även om de inte se ut så.

Guds gåvor böra vi använda väl. Inte minst böra vi göra detta med tiden, ty om något är ovärderligt, är det den. Den dag, som gått, få vi aldrig åter. Den hör till det förgångna.

Huru många ha ej haft anledning att sörja över förspild tid! Dagarna kommo och gingo, utan att de lärde sig något, som kunde bli dem till nytta för framtiden. Eller också lärde de sig sådant som är onyttigt och skadligt.

Bed Gud hjälpa dig att taga väl vara på tiden. Du må inte tro, att livet fördenskull blir tråkigt. Visst inte. Ett rätt och gott bruk av tiden är en glädjens källa, som vi inte kunna värdera nog.

Tag en liten flicka eller gosse med dig till Söndagsskolan.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 14 oktober.

Elia och Baalsprofeterna.

I Kon. 18: 20—39.

Tänkespråk: *Men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren.* Jos. 24: 15.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: I Kon. 18: 1—15.
Tisdag: I Kon. 18: 16—20.
Onsdag: I Kon. 18: 21—40.
Torsdag: 5 Mos. 4: 14—24.
Fredag: Ps. 115: 1—8.
Lördag: Jer. 10: 1—11.
Söndag: I Kon. 18: 20—39.

